

1954

ROEPING

thooft

ROEPING

CULTUREEL MAANDBLAD ONDER REDACTIE VAN
PAUL HAIMON - HARRIET LAUREY - M. MOLENAAR M.S.C.
PROF. DR J. PETERS C.ss.R. - MICHEL VAN DER PLAS
GABRIËL SMIT - LAMBERT TEGENBOSCH

UITGAVE: H. GIANOTTEN, TILBURG

30e Jaargang — Nummers 9 en 10 — October 1954.

INHOUD:

<i>Michel van der Plas:</i>	Anna tot Jozef	401
<i>Tony Raes:</i>	De Roep	404
<i>Paul Haimon:</i>	Advent	405
<i>A. van Gool</i>	Bronnen en stromingen der Westerse Mara-poësie	406
<i>Gabriël Smit:</i>	Madonna	433
<i>Harriet Laurey:</i>	Het wonder	436
<i>Denis Latiers:</i>	De Mariale poëzie van Marie Noël	440
<i>Jan Boelens:</i>	In elke vrouw	452
<i>Nico Verhoeven:</i>	De gouden bloem	453
<i>Gertruud von le Fort:</i>	Imitatio Mariae	454
<i>M. Molenaar m.s.c.:</i>	Salve Regina	458
<i>Anton van Duinkerken:</i>	De dichteres van het Magnificat	460
<i>Henry Bruning:</i>	Maria's Hemelvaart	466
<i>Mgr dr P. C. de Brouwer:</i>	Sint Paulus en het Oosterse zicht op de Lieve Vrouw	468
<i>Prof. dr L. C. Michels:</i>	Zuster Mechteldis en de Lieve Vrouw	473
<i>Gabriël Smit:</i>	Jaarnaal	481
<i>Carèl Bloemen:</i>	De persoonlijkheid Augustinus	488
<i>Robert Franquinet:</i>	Vierde salon voor Sacrale kunst	510

Het omslag van dit nummer is van Albert Troost. Een houtsnede van Marianne van der Heyden op pag. 457. Lino's van Geertrui Charpentier op pag. 403 en 439.

Van de Redactie: Dit Maria-nummer heeft de omvang van een dubbel nummer en telt dan ook voor de nummers 9 en 10 van deze jaargang, maar is gedateerd op October. De twee resterende afleveringen zullen dateren op November en December. Dit bewerkt dat de jaargang voortaan loopt van Januari tot Januari, wat administratief gemakkelijker is.

MARIA'S HEMELVAART

*Dit waren haar eerste woorden:
Zie de dienstmaagd, — zij had verstaan,
want altijd, altijd behoorde
zij reeds dit volgzaam gaan, —
en hoe bitter de zwaarden boorden,
nooit zou zij dit volgen weerstaan.*

*Zij bleef al het bittere verduren
als een hulploos blad de orkaan,
maar als de jongelingen in de vuren
hief zij 't Magnificat aan
van het fiat voluntas tua —
met haar stil, deemoedig bestaan.*

*Met Hem is zij al de wegen,
de blijde en droeve, gegaan,
en ten laatste, neergezegen,
heeft zij ook de Dode ontvaen. —
doch al Zijn Wonden heeft zij
stil als Zijn woorden verstaan.*

*Vele eenzame jaren later
— zij stond groot als een plataan
in de lanen langs het water —
zag zij zich: klein, aan het water
van de laatste oceaan —
zo droomde zij, simpel, slapend
die laatste slaap haars bestaans.*

*En ontroerd de Twaalf zagen
haar door hun tranen aan,
hoe schoon had dit tenger lichaam
de teistring der aarde doorstaan;
zij schreien — zij moeten haar dragen
[o englen, o dood, hoe haar dragen],*

weldra ten grave dragen
haar, die nooit kwaad had gedaan.

Toen, terwijl de Twaalf nog baden,
verbrijzeld en ontdaan,
zagen zij haar verheerlijkt lichaam
uit 't lichaam des doods opstaan —
het tijdelijke tot zijn oorspronkelijk
goddelijk Niet weer vergaan.
Het stond al puurder te fonklen
in hun midden; en, langzaam,
weg van de aarde, de donkere,
is dit zuivre ten hemel gegaan;
het is naar de hemel ontweken
zo licht en vanzelve en vrij, —
in al ijler, blinkender zweven
bereikend de Overzij.

'Zie de dienstmaagd', hoorden zij preeven, —
het laatste dat zij, stamelend, zei.

Gaudeamus! Ecce Ancilla!
zo hieven de engelen aan
en de hemelen gingen open
en alom als een oceaen
steeg de jubel van 't Ecce Ancilla
boven sterrenvelden en maan,
steeg de jubel om het Ecce Ancilla
waarmee zij het Dier had weerstaan.

*

O Mater dolorosa,
o Virgo gloriosa, —
laat ons uw ootmoed verstaan...